

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobců:

a) Z. K.

b) L. K.

oba bytem N. H. 323, N. H.

oba zastoupeni advokátem JUDr. Josefem Červinkou

sídlem Nový Hrozenkov 843, 756 04 Nový Hrozenkov

proti

žalovanému:

Krajský úřad Zlínského kraje

sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. KUZZL 48628/2016

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Městský úřad Karolinka (dále jen „stavební úřad“) usnesením ze dne 26. 5. 2016, č. j. MU-2463/2016 zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), řízení o dodatečném povolení stavby „*hospodářský objekt na pozemku parc. č. X trvalý travní porost v katastrálním území N. H.*“, a to pro zjevnou právní nepřípustnost žádosti. Žalobci dle stavebního úřadu podali žádost o dodatečné povolení stavby dne 16. 5. 2016 až poté, co již dne 29. 3. 2013 nabylo právní moci rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a usnesení stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že stavbu, u níž bylo nařízeno její odstranění, nelze již dodatečně povolit. Stavební úřad by se naopak dopustil závažného pochybení, pokud by za existence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby vedl řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby a meritorně o ní rozhodl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33).
2. Žalobci se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů s tím, že:
 - a) na jejich pozemku je umístěna drobná stavba – přístřešek pro ovce o rozměrech 2,5 x 3 x 2,5 m, avšak rozhodnutí o nařízení odstranění této stavby považují za šikanu stavebního úřadu, který vyšel vstříc žádosti jejich sousedů V., jimž úřad straní. V N. H. je uvedených přístřešků pro ovce bezpočet a nikdy se k jejich stavbě nevyžadovalo povolení;
 - b) Okresní soud ve Vsetíně i přes nedostatek aktivní věcné legitimace nařídil na návrh Města Karolinka exekuci předmětného rozhodnutí o odstranění stavby. Žalobci navrhli odklad exekuce s tím, že požádali o dodatečné povolení předmětné stavby na dočasnou stavbu a současně požádali o územní souhlas pro novou stavbu přístřešku pro ovce, k čemuž doložili projektovou dokumentaci. Okresní soud bez racionálního zdůvodnění návrh na odklad exekuce zamítl;
 - c) stavební úřad zastavil řízení s odkazem na § 48 odst. 2 s. ř., tj. pro překážku věci pravomocně rozhodnuté. Žádost o dodatečné stavební povolení však nebyla žalobci nikdy dříve podána, tudíž o ní nemohlo být ani pravomocně rozhodnuto. Nepatřičný je i odkaz na § 45 odst. 3 s. ř., neboť stavební úřad nevysvětlil, v čem by měla spočívat zjevná právní nepřípustnost předmětného návrhu. Stavební úřad rovněž zcela pominul, že se jedná o stavbu, jejímž účelem je zajištění společností prosazovaného chovu ovcí;
 - d) žalovaný měl rozhodnutí stavebního úřadu dle § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, místo toho je v rozporu s veřejnou prospěšností a nabízející se diskrecí potvrdil, čímž odmítl spravedlivý proces a porušil dobrou víru žalobců ve spravedlivé stavebně správní řízení. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) umožňuje povolit dočasnou stavbu v § 2 odst. 3, přičemž § 129 odst. 3 téhož zákona umožňuje řízení o odstranění stavby zastavit a dokončit řízení o vydání územního souhlasu nové stavby;
 - e) u úředníků Městyse N. H. i statutární zástupkyně města Karolinka panuje nevraživost vůči žalobcům, což se projevilo v libovůli při rozhodování v této věci. Úřední osoby rovněž nepochopily význam chovatelství oveček pro přírodní krajinu H. V. jako součást chráněného území III. stupně vrchoviny Beskyd.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobci měli možnost uplatňovat v žalobě tvrzené skutečnosti v řízení o odstranění stavby, případně podat proti rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby žalobu, stejně jako činí nyní proti rozhodnutí o dodatečném povolení, což však neudělali. Rozhodnutí o nařízení odstranění stavby nabylo právní moci dne 29. 3. 2013, žalobci však podali žádost o dodatečné povolení téže stavby až dne 25. 4. 2016 poté, co jim bylo doručeno vyrozumění o zahájení exekuce. Stavební úřad tedy postupoval správně, pokud za daných okolností řízení o dodatečné povolení stavby dle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. zastavil.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
5. Předmětem soudního řízení v posuzované věci je přezkum zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobní bod a) proto směřuje mimo předmět tohoto řízení. Jelikož žalobou není napadeno rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby, není krajský soud oprávněn zabývat se námitkami žalobců směřujícími proti tomuto rozhodnutí (tj. námitkami, že nařízení odstranění stavby bylo šikanou úřadu a že nemohlo být nařizováno odstranění stavby pro absenci stavebního povolení, když stavba ve skutečnosti povolení nevyžadovala). Rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby ze dne 3. 9. 2012, č. j. MU-3868/2015 nabylo právní moci dne 29. 3. 2013, čímž se stalo právně závazným a stavební úřad z něj důvodně vycházel. Žalobci měli možnost proti tomuto rozhodnutí brojit oprávněnými prostředky ve správním řízení, popř. následně žalobou k soudu. Pokud této možnosti nevyužili, nemohou se domáhat přezkumu tohoto rozhodnutí v rámci zcela jiného řízení.
6. Obdobně lichý je i žalobní bod b). Řešení jakýchkoli námitek vůči nesprávnostem, jichž se měl dopustit dle tvrzení žalobců Okresní soud ve Vsetíně při rozhodování v exekučním řízení, není v pravomoci krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví.
7. Při posuzování důvodnosti dalších žalobních bodů nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobci napadají nesprávnost právních závěrů stavebního úřadu, aniž by však přihlédli k tomu, jakým způsobem se vypořádal žalovaný s námitkami, jimiž proti uvedeným závěrům brojili již v odvolání. Předmětem přezkumu krajského soudu je však rozhodnutí odvolacího orgánu.
8. Žalovaný se námitkami žalobců ohledně zjevné právní nepřipustnosti žádosti o dodatečné povolení stavby ve smyslu aplikovaného § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nejprve ztotožnil se závěrem stavebního úřadu o tom, že zjevně právně nepřipustnou je mj. i žádost, kterou se žadatel domáhá přiznání práva v rozporu s § 48 odst. 2 s. ř., tedy v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté, přičemž za věc pravomocně rozhodnutou označil nařízení odstranění stavby ze dne 3. 9. 2012. Poté žalovaný pokračoval odkazem na závěr uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33, a v návaznosti na něj vyslovil závěr, že zjevnou právní nepřipustnost žádosti o dodatečné povolení stavby spatřuje ve skutečnosti, že se žalobci domáhali vydání dodatečného povolení stavby, jejíž odstranění již bylo pravomocně nařízeno. Dále žalovaný uvedl, že bylo-li odstranění stavby nařízeno, nelze dodatečně povolit ani na dobu dočasnou, jak se žalobci domáhali,

ani není možné vydat územní rozhodnutí na stavbu, jež má stát na místě, kde dosud stojí stavba, která nebyla odstraněna. Zdůraznil rovněž, že žalobci byli v letech 2010 a 2011 v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby a opakovaně ještě ve vyrozměnění o pokračování v řízení o odstranění stavby poučeni o možnosti podat žádost o dodatečné povolení předmětné stavby, čehož však nevyužili.

9. Žalovaný tedy zřetelně vymezil dva důvody nepřipustnosti předmětného řízení o dodatečném povolení stavby, a to jednak překážku věci rozhodnuté (*res administrata*) ve smyslu § 48 odst. 2 s. ř., spočívající v existenci pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby, a dále samotnou povahu řízení o dodatečném povolení stavby a možnosti jeho vedení toliko v rámci řízení o odstranění stavby ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který žalovaný odkázal.
10. Lze proto shrnout, že vysvětlení, v čem spočívá „zjevná právní nepřipustnost“ žádosti o dodatečné povolení stavby, je v rozhodnutí obsaženo. I pokud by žalobci nesouhlasili se zdůvodněním stavebního úřadu, je třeba připomenout, že případné pochybení správního orgánu I. stupně nemá zpravidla za následek nezákonnost rozhodnutí odvolacího orgánu bez dalšího. Řízení, z něhož rozhodnutí stavebního úřadu i rozhodnutí žalovaného vzešla, je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu. Tento názor má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž může odvolací správní orgán nahradit část odůvodnění správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (viz rozsudek ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, nebo rozsudek ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 - 29).
11. Pro posouzení právních závěrů vyjádřených žalovaným v napadeném rozhodnutí je třeba uvést, že rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby hospodářského objektu na pozemku žalobců parc. č. X v k. ú. N. H. ze dne 3. 9. 2012, č. j. MU-3868/2012, které nabylo právní moci dne 29. 3. 2013 ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2013, č. j. KUZL 17578/2013, bylo vydáno s odkazem na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. jednalo se o nařízení odstranění „černé“ stavby.
12. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním*. Podle odst. 2 téhož ustanovení platí, že *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby*. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. (...) V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné (...). V odst. 3 téhož ustanovení je dále stanoveno, že *bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nabrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí*.

13. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009 – 87, nebylo by v souladu s principem proporcionality, aby k odstranění staveb provedených bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu došlo vždy a za všech okolností, neboť by tak mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do práv vlastníka stavby či stavebníka. Z tohoto důvodu zákon umožňuje (za kumulativního splnění několika podmínek), aby byla černá stavba dodatečně povolena. Pro dodatečné povolení stavby zákon konstruuje speciální řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tak specifickým prostředkem navázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu nebo je postavena bez takového rozhodnutí. Řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení spolu velmi úzce souvisí. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno vždy. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním, neboť záleží pouze na žádosti stavebníka (a splnění dalších zákonných podmínek), zda bude zahájeno a vedeno. V rozsudku ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011 – 117, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a konstatoval, že řízení o dodatečném povolení stavby je svou povahou akcesorické řízení k řízení o odstranění stavby. V rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, Nejvyšší správní soud uvedl, že řízení o dodatečném povolení stavby je specifické tím, že je „vlozeno“ do řízení o odstranění nepovolené stavby a do jisté míry je s ním svázáno.
14. Z těchto východisek vyšel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33, na nějž v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal žalovaný, a dospěl k následujícím závěrům: *„Výše uvedené závěry lze shrnout tak, že nelze vést řízení o dodatečném povolení stavby, aniž by před tím bylo zahájeno řízení o jejím odstranění. Jinými slovy není vůbec možné uvažovat o vedení zcela samostatného řízení o dodatečném povolení stavby (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009 – 87). Akcesorická povaha řízení o dodatečném povolení stavby je ostatně patrná již ze znění stavebního zákona, konkrétně z povinnosti stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby, je-li zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby (§ 129 odst. 2 stavebního zákona), resp. z povinnosti stavebního úřadu řízení o odstranění stavby zastavit, byla-li stavba dodatečně povolena (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). V řízení o odstranění stavby tak není možné vydat rozhodnutí dříve, než bude rozhodnuto o žádosti o dodatečné povolení stavby; tím spíše nelze zahájit samostatné řízení o dodatečném povolení stavby po pravomocném rozhodnutí o odstranění stavby (tedy v době existence pravomocného rozhodnutí, které právní postavení nepovolené části stavby již závazně vyřešilo) (...) Samostatné vedení řízení o dodatečném povolení stavby je přitom nejen formálně v rozporu se stavebním zákonem a se závěry shora citované judikatury, ale způsobovalo by rovněž nerozumné praktické důsledky (...) Mohlo by docházet k tomu, že vlastník stavby by v podstatě bez časového omezení (pouze na základě tvrzení nových skutečností) mohl iniciovat nová řízení o dodatečném povolení stavby, jejichž cílem by bylo pozastavit (a případně zvrátit) výsledky již skončeného řízení o odstranění stavby. Rozhodnutí o odstranění stavby by se tak stalo v podstatě nevykonatelným a celý proces odstraňování černých staveb by tak byl paralyzován. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že správní orgány závažně pochybily, když za procesní situace popsané v odst. [10] tohoto rozsudku, zejména pak za existence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby, vedly samostatné řízení o žádosti stěžovatele o dodatečné povolení stavby a meritorně o ní rozhodly (...) Stěžovatelova žádost o dodatečné stavební povolení tedy byla na první pohled a bez dalšího*

zjišťování či dokazování (tj. bez dokazování týkajícího se meritorního posuzování žádosti, nikoli ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení) nepřipustná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 – 55, publ. pod č. 1633/2008 Sb. NSS). Správní orgány tedy měly postupovat podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a řízení o stěžovatelské žádosti zastavit.

15. S citovanými závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje. Zjevná právní nepřipustnost žádosti o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. vyplývá ze znění § 129 odst. 2 stavebního zákona, které zakotvuje řízení o dodatečném povolení stavby jako řízení, které lze vést pouze v rámci řízení o odstranění stavby, o jejíž dodatečné povolení žadatel usiluje, jak podrobně vyložil Nejvyšší správní soud. Z toho důvodu ostatně konstruuje i fikci zahájení o dodatečném povolení stavby ke dni zahájení odstraňovacího řízení, dojde-li k situaci, že stavebník požádá o dodatečné povolení stavby dříve, než se o její existenci stavební úřad dozví a zahájí řízení o odstranění stavby. Vedení řízení o dodatečném povolení stavby, jejíž odstranění již bylo pravomocně nařízeno, by však bylo v přímém rozporu s formálním zněním i účelem § 129 odst. 2 stavebního zákona. V posuzované věci je rozhodnutí o odstranění stavby pravomocné a vykonatelné, přičemž dle tvrzení žalobců již bylo k jeho výkonu přistoupeno. Právní moc a vykonatelnost rozhodnutí o odstranění stavby tak jednoznačně brání možnosti následného vedení řízení o dodatečném povolení této stavby a činí žádost žalobců zjevně právně nepřipustnou.
16. Ve vztahu k argumentaci překážkou *rei administratae*, tj. překážkou řízení dle § 48 odst. 2 s. ř., kterou argumentovaly správní orgány obou stupňů, krajský soud uvádí, že ani tuto právní kvalifikaci nelze považovat za nesprávnou, byť se krajský soud přiklání k právnímu hodnocení rozvedenému výše. Správní orgány toliko dostatečně podrobně nevysvětlily, z jakého důvodu může rozhodnutí o nařízení odstranění stavby založit překážku věci rozhodnuté pro řízení o dodatečné povolení téže stavby, když se jedná o sice související, avšak samostatná rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že v obdobné věci rozhodoval Krajský soud v Brně, dovolí si zdejší soud ocitovat odst. 19 jeho rozsudku ze dne 20. 4. 2016, č. j. 29 A 26/2014-75: „*Správní orgány nepochybily, pokud vzhledem k pravomocně skončenému řízení o odstranění předmětné stavby shledaly, že je tu dána překážka věci pravomocně rozhodnuté. Jak je již výše uvedeno, vydání dodatečného povolení stavby se lze domáhat pouze v rámci řízení o odstranění stavby. Pokud stavebníci požádali o dodatečné povolení stavby, jedinou možností by bylo zahájit řízení o odstranění stavby ve smyslu § 129. Dle odst. 2 věta třetí tohoto ustanovení byla-li žádost o dodatečné povolení stavby podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Stavební úřad však řízení o odstranění stavby zahájit nemohl, protože o odstranění stavby již existuje pravomocné rozhodnutí. Je zde tedy dána překážka řízení upravené v § 48 odst. 2 správního řádu, dle kterého přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu pouze jednou.*“ Jinými slovy, nese-li podání žádosti o dodatečné povolení stavby před zahájením řízení o odstranění stavby s sebou nutně i povinnost úřadu zahájit řízení o odstranění takové stavby (v odst. 29 rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 5 As 235/2015-68 hovoří Nejvyšší správní soud ve srovnatelné situaci dokonce o zahájení řízení o odstranění stavby ze zákona), brání zahájení řízení o dodatečném povolení stavby překážka *rei administratae* v podobě pravomocného řízení o odstranění stavby, které nemůže být zahájeno opětovně. Žalobní bod c) je tudíž nedůvodný.
17. Ve vztahu k žalobnímu bodu d) lze žalobcům přisvědčit, že stavební zákon umožňuje realizaci dočasných staveb, jakož i že dle § 129 odst. 3 stavebního zákona platí, že bude-li

stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Tyto závěry však ničeho nemění na tom, že stavba musí být dodatečně povolena před ukončením řízení o nařízení odstranění stavby. Opačný postup je zcela vyloučen. Žalobní bod d) je tak lichý.

18. Tvrzení žalobců o nevraživosti úředníků stavebního úřadu vůči jejich osobám je zcela obecné, zřetelně nenašlo žádný odraz v samotném správním řízení (např. vznesení námitky podjatosti), přičemž tvrzenou libovůli v rozhodování stavebního úřadu krajský soud neshledal. Tvrzení o tom, že chov ovcí v dané oblasti je společensky žádoucí, by ani v případě jeho pravdivosti nemohlo mít na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Správní orgány rozhodly o zastavení řízení pro zjevnou nepřípustnost žádosti, tvrzený účel stavby, jejíž odstranění bylo pravomocně nařízeno, proto nebyly oprávněny přezkoumávat.
19. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. února 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu